

பத்துப்பாட்டில் ஆயர் வாழ்வியல்

மு.கயல்விழி,

உதவிப் பேராசிரியர்,

தமிழ்த் துறை,

பச்சையப்பன் மகளிர் கல்லூரி, காஞ்சிபுரம்-631502

முன்னுரை:

கால்நடைகளை மேய்த்தல் என்பது உலகில் மிகவும் பழமையான தொழிலாகும். மனிதன் விவசாயம் செய்வதற்கு முன் இத்தொழிலைத்தான் செய்து வந்தான். மனிதன் புரிந்த முதல் தொழில் என்று கூட இதனைக் கொள்ளலாம். ஆடு மாடுகளை மேய்த்தல் என்பது நாடோடி வாழ்க்கையைச் சார்ந்தது. அவ்வாழ்க்கை பெரும்பாலும் காட்டுப்பகுதியைச் சார்ந்தது என்பதுடன் நிலையற்றதுமாகும். மேலும் அது ஆபத்து நிறைந்தது. கால்நடைகளை மேய்த்தவர்கள் ஆயர் என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டனர். மத்திய ஆசியாவிலிருந்து கால்நடைகளை மேய்த்துக்கொண்டு இந்தியா வந்த ஆரிய இனத்தவர்கள் அனைவருமே ஒருவகையில் பார்த்தால் ஆயர்களே. இவர்கள் அனைவருமே மேய்ச்சல் தொழில் செய்த நாடோடி இனத்தவர்களே. தமிழ்நாட்டில் இம்மேய்ச்சல் இனத்தவர்கள் “ஆயர்” என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டனர். சங்கக் காலத்தில் கால்நடைகள் மதிப்பு மிகு செல்வமாகக் கருதப்பட்டது. அவற்றை உரிமையாகக் கொண்டிருந்த ஆயர்கள் செல்வந்தர்களாகப் போற்றப்பட்டனர். அம்மக்களின் உடல் பொருள் ஆவி அனைத்துமே கால்நடைகளையே சார்ந்திருந்தன. இத்தகு ஆயர்கள் வாழ்ந்த பகுதி முல்லை நிலம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இவர்களின் செவ்விய வாழ்வியல் நிலையைப் பத்துப்பாட்டு என்ற சங்க நூல் அழகாக எடுத்துரைக்கிறது. கால்நடைப் புரவலர்களான முல்லை நில ஆயர் தம் வாழ்க்கை முறை மிகவும் சிறப்பான ஒன்று. அவற்றை இங்கு ஆராய்வோம்.

ஆயர்களின் முல்லை நிலம்:

தமிழர்களின் திணைப் பகுப்பின்படி காடும், காடு சார்ந்த பகுதியும் முல்லை நிலமாகும். தமிழகத்தில் பெரிய காடுகள் ஏதும் கிடையாது. பரவலாகச் சிறிய வகையிலான முட்புதர் காடுகள் மட்டுமே காணப்பட்டன. இவற்றைக் “குறுங்காடுகள்” என்றும் அழைத்தனர். இக்காடுகள் மேய்ச்சலுக்கு உகந்த நிலப்பகுதியாகும். இப்பகுதியில் பலவகையான தாவரங்கள் நன்கு வளர்ந்தன. அவை முல்லை, மல்லிகை, பிடவு, தாளவம் முதலியனவாம். எழில் மிகு முல்லைச் செடி இங்கு அதிகம் காணப்பட்டதால் இது முல்லைத் திணை என்று பெயர் பெற்றது. இது தவிர இந்நிலத்தில் வரகு, சாமை போன்ற திணைப் பயிர்களும் பயிரிடப்பட்டன. இந்நில மக்கள் இசைத்திறன் மிக்கவர்கள்.

அவர்கள் “ஏறுகோட்பறை” என்ற பறையை முழக்கினர். மேலும் “முல்லை யாழையும்” இசைத்து மகிழ்ந்ததுடன் “புல்லாங் குழல்”, “ஆம்பல் குழல்” போன்ற இசைக் கருவிகளையும் இசைத்தனர்.

இப்பகுதி காட்டுப்பகுதி என்பதால் இங்கு உழை, புல்வாய், முயல் போன்ற விலங்குகளும், கானக்கோழி, சேவல் போன்ற பறவைகளும் உயிர் வாழ்ந்தன. இம்மக்கள் வரகு கற்றையைக் கொண்டு கூரைகளை வேய்ந்து குடிசை வீடுகளைக் கட்டிக்கொண்டனர். இவ்வகையான வீடுகள் “குரும்பைகள்” என்று அழைக்கப்பட்டன. இவ்வீட்டின் கதவுகள் மரங்களால் பாதுகாப்பாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வகை குடிசைகளைக் காட்டின் வலிய மரங்களின் கால்கள் தாங்கி நின்றன. வீடுகளின் முன் விசாலமான முற்றங்கள் காணப்பட்டன. அங்குத் தரையில் முளைகள் பொருத்தப்பட்டு அதில் வளர்ப்பு விலங்குகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. முல்லை நிலத்தில் ஏராளமான செம்மறி ஆடுகளும், வெள்ளாடுகளும் காணப்பட்டன. இது தவிர முல்லை நிலத்தில் பல சிற்றூர்கள் பரவலாக இருந்தன. இங்கு வீடுகளின் முன் குதிரைகள் காணப்பட்டன. அந்தக் குதிரைகளில் திணை முதலிய தானியங்கள் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டுப் பந்தலில் வரகு மற்றும் திணையின் திரிகைகள் நடப்பட்டிருந்தன. வீடுகளின் கொட்டில்களில் வண்டி உருளைகளும், கலப்பைகளும் சார்த்தப்பட்டிருந்தன.

ஆயர்களின் வாழ்வியல் நிலை:

முல்லை நிலத்து ஆயர் இன மக்களின் தலைவன் அண்ணல், தோன்றல், குறும்பொறை நாடன் என்றும் தலைமகள் மனைவி, கிழத்தி என்றும் அழைக்கப்பட்டாள். இந்நில மக்கள் ஆயர், கோவலர், இடையர், பொதுவர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். மகளிர் ஆய்ச்சியர், கோவிச்சியர், இடைச்சியர், பொதுவிச்சியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். ஆயர் இனப் பெண்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பானவர்கள். அவர் தம் வாழ்க்கை அவர்கள் வளர்த்த கால்நடைகளைச் சுற்றியே அமைந்திருந்தது. ஆயர் இன மகள் வைகறையில் துயிலெழுந்து, தயிர் கடைந்து, வெண்ணை எடுத்துக் கொண்டு வியாபாரம் செய்யக் கிளம்புவாள். அவள் தலையில் பூக்களால் செய்த சுமட்டை வைத்திருந்தாள். அதன் மீது மோர் பாணை வைத்துக் கொண்டு பலதிணைகள் சென்று அவற்றை விற்று வருவாள். அவளது நிறமோ மாமை நிறத்தினது அவள் கூந்தலோ கருமணல் போன்றது. அவளது காதுகளை “தாளுவி” என்ற காதணி அலங்கரித்தது. அவள் தினமும் மோர் விற்றுச் சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டு நெல்லையும், நெய்யை விற்றுச் சேர்த்ததைக் கொண்டு எருமையையும் விலைக்கு வாங்கினாள்.

ஆயன் பசுவை ஓட்டும் தடியை எப்பொழுதும் கைகளில் வைத்திருந்தான். அவன் மரங்களை வெட்டக் கோடாரியைப் பயன்படுத்தியதால் கைகளெங்கும் தழும்புகள் காணப்பட்டன. அத்துடன் தோள்களில் எப்பொழுதும் உரியைத் தாங்கியதால் அவை தழும்பு மயமாகக் காட்சித்தந்தன. அவன் பசுவின் பாலைக் கறந்து அதைத் தலையில் பூசியதால் அவன் தலையெங்கும் பால் மணம் வீசும். அவன் பலவிதமான மலர்கள் கட்டிய மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்திருந்தான். அவன் காலையில் எழுந்து ஒற்றையாடை உடுத்திக் கன்றுகளையும், பசுக்களையும் மேய்ப்பதற்காகக் காடுகளை நோக்கிச் செல்வான். அங்கு நாள் முழுவதும் ஆநிரைகளை மேய்ப்பான். மாலையானதும் அவற்றை வீட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டு வருவான். அவன் மூங்கில் கழியினை வெட்டித் தீக்கடைக்கோலின் உதவியுடன் சரியாகத் துளையிட்டுப் “புல்லாங் குழல்” என்ற இசைக்கருவியைச் செய்து அதனை ஊதி இனிய கானம் உண்டாக்குவான். மேலும் அவன் மேய்ச்சலின் போது பாலைப் பண்ணையும் வாசித்து மகிழ்வான். இது தவிர வில், யாழ் போன்ற இசைக்கருவியையும் இசைப்பான்.

ஏற்றமிகு ஆயர்களின் தொழில்:

முல்லை நில மக்கள் மேய்ச்சலுடன் விவசாயமும் சிறிய அளவு புரிந்தனர். அவர்கள் வரகு, சாமை போன்ற பயிர்களைப் பயிர் செய்தனர். இவர்களிடம் பெரிய அளவு எருதுகள் இருந்தன. அவைகளைக் கொண்டு கலப்பையைப் பூட்டி நிலங்களை நன்கு உழுதனர். பின்பு தரமான விதைகளைக் கொண்டு விதைத்தனர். பயிர் நன்கு விளைந்த பின்பு களைகளைப் பிடுங்கினர். பயிர் முற்றிய பின் பாங்குடன் அறுவடை செய்தனர் (பெரு.பா:147-205). முல்லை நிலத்துக் கார்காலம் என்பது பெரும் பொழுதாகும். எனவே அது அதிக மழைப் பொழிவு தரும் காலமாகும். எனவே காடெங்கும் நீர் தேங்கி நிற்கும். இவ்வாறு நீர் தேங்குவதால் கால்நடைகள் மேய்வதற்கு இடையூறு உண்டாகும். எனவே இக்காலத்தை ஆயர்கள் வெறுத்தனர். இருந்தபோதிலும் அக்காலத்திலும் ஓய்வு கொள்ளாமல் கால்நடைகளை மேயவிட்டு இயற்கையின் சீற்றத்தால் துன்புற்றனர். காடுகளில் கடுங்குளிர் நிலவும் என்பதால் அவர்கள் குளிரால் நடுங்கினர். அவர்தம் பற்கள் தாளமிட்டன. எனவே இக்குளிரிருந்து தப்பிக்க நெருப்பை மூட்டிக் குளிர் காய்வர்.

காடுகளில் உள்ள பலவிதமான புற்களை மேய்ந்த மாடுகள் மாலையில் நல்ல பாலைக்கொடுக்கும். கோவலர்கள் அவற்றைக் கட்டி வைத்துப் பாலைக் கறப்பர். பின்பு அவற்றை நன்கு காய்ச்சிச் சோற்றுடன் சேர்த்து உண்பர். தம்மை நாடி வரும் விருந்தினருக்குப் பால்சோறு அளித்தும் உபசரிப்பர். அவர்கள் ஆடுகளின் தோலை நன்கு பதப்படுத்திப் படுக்கையாகப் பயன்

படுத்தினர். இரவு நேரங்களில் கொடிய விலங்குகள் கால்நடைகளை வேட்டையாட வரும் என்பதால் அவைகள் நெருங்கா வண்ணம் இரவினில் தீழுட்டித் தம் கால்நடைகளைக் காப்பர்.

“பலம் பெறு நசையொடு பதிவயின் தீர்ந்த நும்
புலம்பு சேண் அகல, புதுவிர் ஆகுவிர்
பகர் விரவு நெல்லின் பல அரி அன்ன,
தகர் விரவு துருவை வெள்ளையொடு விரைஇ
கல்லென கடத்திடைக் கடலின் இரைக்கும்
பல்யாட்டு இனிநிறை எல்லினிர் புகினை,
பாலும் மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவிர்
துய்ம் மயிர் அடக்கிய சேக்கை அன்ன,
மெய் உரித்து இயற்றிய மிதி அதட் பள்ளி,
தீத் துணையாகச் சேந்தநிர் கழிமின்”

(மலை.படு:411-420)

ஆயர்களின் பழக்க வழக்கங்கள்:

ஆயர்கள் பால், தயிர், மோர், வெண்ணை முதலியவற்றைத் தினமும் உருவாக்கினர். அவற்றைக் கொண்டு சென்று நல்ல விலைக்கு விற்பனர். தமக்கு வேண்டிய பண்டங்களை அதில் வாங்கிக் கொண்டனர். சில சமயம் வீடுகளில் முங்கில் குழைகளில் எருமைத் தயிரினைத் தோய்த்து வைத்து உபயோகித்தனர்.

“கான் நிலை எருமைக் குழையெ தீம்தயிர்”

(மலை.படு:523)

அவர்கள் பாலுடன் தினை அரிசியைச் சேர்த்து உலையிலிட்டுச் சோறாக்கி உண்டனர்.

“மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்ட,
இருங்கிளை ஞெண்டின் சிறுபார்ப்பு அன்ன
பசுந்தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவிர்”

(பெரு.பா:167-168).

இது தவிர வரகு அரிசியை அவரைப் பருப்புடன் கலந்து சோறாக்கியும் உண்டனர். இதை “கும்மாயம்” என்றனர். இத்துடன் சிவந்த அவரை விதைகளையும், முங்கில் அரிசியையும், மேட்டு நிலத்தில் விளைந்த நெல்லையும், புளியுடன் கலந்து கரைசலாக்கிச் சமைத்துக் கூழாக்கி உண்டனர்.

“நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன,
குறுந்தாள் வரகின் குறள்அவிழ்ச் சொன்றி,

புகர்இணர் வேங்கை வீகண் டன்ன
அவரை வான்புழுக்கு அட்டி, பயில்வுற்று,
இன்கவை முரல் பெறுகுவிர்”

(பெரு.பா:192-196)

இது தவிர நுண்ணிய அரிசியை வெள்ளாட்டு இறைச்சியுடன் சேர்த்துச் சமைத்த இறைச்சி உணவையும், தினைமாவையும் உண்டனர். அவர்கள் முல்லை, தளவம், தோன்றி, தேற்றா, தொன்னை, காயா முதலிய காடுகளில் பூக்கக்கூடிய மலர்களை ஒன்றாகத் தொடுத்து மாலையாகச் சூடி மகிழ்ந்தனர். இது தவிரக் காட்டு மரங்களில் கிடைக்கக்கூடிய பல்வகை வாசமிகு மலர்களையும், கொடிகளில் கிடைத்த பூக்களையும் கலந்து கட்டி மாலையாக அணிந்தனர்.

“அவிழ் தளவின் அகன் தோன்றி
நகுமுல்லை, உகுதேறு வீ”

(பொரு.ஆ.படை:199-220)

இது “கலம்பம்” என்ற பெயருடன் அழைக்கப்பட்டது. சில சமயம் காந்தாள் இதழ்களில் கட்டிய கன்னியையும் அணிந்து மகிழ்ந்தனர்.

“புலம்பெயா புலம்பொடு கலங்கி,கோடல்
நீடு இதழ்க் கண்ணி நீர் அலைக் கலாவ”

(நெடு.நல்:5-6)

ஆயர்கள் “மாயோன்” என்ற திருமாலை வழிபட்டனர். அத்தெய்வத்தின் முன்பு சென்று “கோயில் விருச்சி” என்ற குறிகேட்கும் வழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தனர். அவ்வமயம் முல்லைப்பூவை அத்தெய்வத்திற்குத் தூவி வழிபாடு நிகழ்த்துவர்.

முடிவுரை:

முல்லை நிலம் காடு சார்ந்த பகுதியாகும். எனவே இங்கு வாழும் மக்களுக்குக் காடு கடின வாழ்க்கையைப் பரிசாக வழங்கியது. இங்கு வாழ்ந்த ஆயர்கள் இவ்வகை கடின வாழ்க்கைக்கு (காட்டு வாழ்க்கைக்கு) தம்மைப் பழக்கிக்கொண்டனர். அவர்கள் வாழ்க்கை இயற்கையோடு இயைந்து காணப்பட்டது. அது எளிமையானது மட்டுமல்லாமல், நிலையற்றதாயும் அமைந்திருந்தது. காடு அவர்களுக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் வழங்கியது. ஆயர்கள் கால்நடைகளைச் சார்ந்து வாழ்ந்ததால் அவைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டியது அவர்களின் முதன்மையான பணியாயிற்று. கொடிய விலங்குகள், பலவிதத் தொற்று நோய்கள், விடாது மழை போன்றவை கால்நடைகளுக்குப் பெரும் எதிரிகளாய் விளங்கின. எனவே அவற்றினின்று தம் செல்வங்களான கால்நடைகளை

ஆயர்கள் காத்தனர். எனவே பிற திணை மக்களைவிட அதிகமான எதிரிகளை ஆயர்கள் சமாளித்து வாழ்ந்தனர். அவர்களின் உற்பத்திப் பொருட்களான பால், தயிர், மோர், நெய், வெண்ணெய் போன்றவற்றைப் பிற திணை மக்கள் அதிகம் விரும்பி உண்டனர். எனவே அவர்கள் முல்லை நிலமக்களைச் சார்ந்து வாழ வேண்டியவரானார்கள். எனவே இம்மக்கள் எப்பொழுதும் உயர்வாகவே மதிக்கப்பட்டனர். கால்நடைகளில் உயர்வு தாழ்வுடன் அவர்களது வாழ்க்கையும் மாறிமாறி அமைந்தது. காடு தனிமை சார்ந்த இடமென்பதால் இத்திணைக்குத் தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி வருந்தும் பிரிதல், பிரிதல் நிமித்தத்தையும் அமைத்து வைத்தனர்.

சங்கக் கால ஆயர்களே இக்காலத்தில் யாதவர், இடையர், மன்றாடி, கோன், பிள்ளை என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் இனத்தவராவர். அன்று வாழ்ந்த ஆயர்களுக்கும் இன்றுள்ள யாதவர்களுக்கும் பெரிய அளவு வேறுபாடு எதையும் காண இயலவில்லை. பிற திணை மக்கள் காலப்போக்கில் தம் தொழில்களை மாற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்தாலும் ஆயர்கள் கால்நடைகளைச் சார்ந்து வாழும் தம் தொழிலை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. இயற்கை மனிதனுக்கு எவ்வளவுதான் துன்பத்தை வழங்கினாலும், அது பல்வகையில் அவனை வாழவைக்கும் கற்பக விருட்சமாய்த் திகழ்ந்து வருகின்றது. அவற்றைச் சார்ந்து வாழும் அனைவருக்கும் தேவையானவற்றை அது வழங்க ஒருபோதும் தவறியதில்லை. மனித வரலாற்றைக் கூர்ந்து நோக்கும் எவரும் மனிதன் இயற்கையைக் கண்டு ஆரம்பத்தில் அஞ்சி வாழ்ந்ததையும், காலப்போக்கில் அவற்றை வென்று தனக்குச் சாதகமாக மாற்றிக் கொண்டதையும் எளிதில் அறிவர். இதற்கு ஆயர் இனமே சாலச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. இயற்கையுடன் இணைந்து வாழ்ந்து, இயற்கையை நன்கு போற்றி, இயற்கையின் படைப்புகளை வாழ்வின் துய்த்து, இயற்கை வழங்கியவற்றைப் பிறருக்கு அளித்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்த இனம் ஆயர் இனமாகும். மேற்சொன்ன சிறப்பியல்புகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு பல நூற்றாண்டுகளாய் வாழ்ந்த இனத்திற்குச் சாலச்சிறந்த சான்றாய் அவர்களைத் தவிர வேறு எவரையும் கொள்ளவோ, காட்டவோ இயலாது.

பார்வை நூற்பட்டியல்:

- [1] பரிமணம்.அ.மா.பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007), பெரும்பாணாற்றுப் படை, சென்னை: நியூ சென்சுரி புக ஹவுஸ் லிமிடெட்
- [2] பரிமணம்.அ.மா.பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007), பொருநராற்றுப்படை, சென்னை: நியூ சென்சுரி புக ஹவுஸ் லிமிடெட்

-
- [3] பரிமணம்.அ.மா.&பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007), திருமுருகாற்றுப் படை, சென்னை: நியூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்.
- [4] பரிமணம்.அ.மா.&பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007), சிறுபாணாற்றுப் படை, சென்னை: நியூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்.
- [5] பரிமணம்.அ.மா.&பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007),மலைபடு கடாம், சென்னை: நியூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்.
- [6] பரிமணம்.அ.மா.&பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007),முல்லைப் பாட்டு , சென்னை: நியூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்.
- [7] பரிமணம்.அ.மா.&பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007),மதுரைக் காஞ்சி சென்னை: நியூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்.
- [8] பரிமணம்.அ.மா.&பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007),நெடுநல் வாடை, சென்னை: நியூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்.
- [9] பரிமணம்.அ.மா.&பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி),(2007),குறிஞ்சிப் பாட்டு சென்னை: நியூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்.
- [10] பரிமணம்.அ.மா.&பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ.(பதி)(2007),பட்டினப் பாலை சென்னை: நியூ சென்சுரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்.
- [11] தமிழ் நாட்டு வரலாறு-சங்க காலம், (1983), சென்னை: தமிழ் நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம்.
- [12] பிள்ளை.கே.கே.(2013), தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடு, சென்னை: உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்.
- [13] Pillai.K.K.(1969) A Social History of The Tamils, Chennai: University of Madras.
- [14] Swaminathan.A, (1991),Social and Cultural History of Tamil Nadu, Chennai: Deepa Publications.